



Poděkování sponzorům:



Vodoinstalace Antonín Polák
Tel: 723 034 603



Veselé
Velikonoce



Anketa

Položili jsme 61 žákům naší školy otázky následujícího znění:

1. Čtete každý vydaný časopis?

- a) Ano b) Ne c) Nevím o co jde.

2. Dali jste někdy příspěvek do časopisu?

- a) Ano, několikrát b) Ano, jednou c) Ne d) Ani za milión

3. Co máte v časopisu nejraději?

- a) Práce žáků b) Křížovky, vtipy, atd. c) Úvodní slovo
d) Jiná odpověď ⁽¹⁾

4. Připadá vám cena časopisu (15Kč) přemrštěná?

- a) Normální b) Drahá c) Levná

5. Změnili byste v časopisu něco?

- a) Ne b) Ano ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Svou odpověď napiš.

Výsledky této ankety jsou:

Otázky \ Odpovědi	1.	2.	3.	4.	5.
a)	25 žáků	6 žáků	13 žáků	35 žáků	41 žáků
b)	33 žáků	3 žáci	29 žáků	16 žáků	20 žáků ²
c)	3 žáci	46 žáků	4 žáci	10 žáků	
d)		6 žáků	15 žáků ¹		

¹ rozhovory

² větší účast žáků, nový desing, více křížovek, vtipů, obrázků, zajímavostí, rébusů, zrakových klamů, soutěže o nejlepší povídku, dlouhodobé úkoly, články o Sušici (jaké akce se budou konat.)

Anketní otázka do školních novin

Znění anketní otázky:

Paní učitelko (pane učiteli),

Chtěly bychom se Vás zeptat, co jste četl(a) v dětství a zda se k některým knížkám vracíte.

A čtete ráda?

Děkujeme

žákyně 8.A

Po domluvě s naší paní učitelkou Vlastou Švelchovou, kterou máme na Český jazyk, jsme se rozhodly udělat anketu na toto téma.

Já a moje spolužačka Katka Chmelíková, jsme si vytvořily anketní otázky a šly jsme to rozdat učitelům z druhého stupně. Anketu jsme položily:

Mgr. Marii Pajmové

Mgr. Petře Vlčkové

Ing. Anežce Nové

Lence Liškové

Mgr. Vlastě Švelchové

Odpovědi od těchto paní učitelek jsou zde.

Mgr. Marie Pajmová:

Pohádky

Mgr. Petra Vlčková:

Spousty knih- vracím se například ke knížce Fimfárum J. Wericha.

Čtu stále a ráda.

Ing. Anežka Nová:

Nejoblíbenější knížka byla Mikeš, později všechny od Jaroslava Foglara a Julese Verna. Vždy když jsem byla nemocná, tak jsem stihla přečíst i 7 dílů Káji Maříka.

V současné době čtu příležitostně, baví mě knížky z lékařského prostředí a klasické detektivky, hlavně z anglického prostředí. Četla jsem moc ráda, dokonce i povinnou četbu.

Lenka Lišková:

Nejdříve pohádky, pak dobrodružné. Čtu ráda, hlavně detektivky.

Mgr. Vlasta Švelchová:

Četla a hodně, vracím se ke knížkám J. Verna. Mám ráda Robinsona a Káju Maříka.

Je to pro mne odpočinkové čtení. Čtení patří k mým největším koníčkům, jen mít víc času.

Anketu zpracovaly žákyně 8.A : Veronika Mikulášová

a

Kateřina Chmelíková



Jak to bylo o Velikonocích



ještě jsem se provalovala v posteli a najednou jsem slyšela, jak mamka něco dělá v kuchyni. Celá rozespala jsem se jí šla reptat, co se děje. Mamka mi řekla, že jsou Velikonoce. Jak jsem to slyšela, hned jsem se šla obléknout.

Bleskem jsem byla upravená. Když jsem si sedla k snídani, slyším zvonek. „A jéje, to budou kluci,“ vykřikla jsem a rychle se šla schovat. Mamka jim otevřela a oni vstříli dovnitř.

Během chvilky mě našli. A já začala pištět. Dostala jsem co proto a kluci šli odům dál. Celé odpoledne jsem lítala s kamarádkami, než přišel večer. To jsem musela jít domů. Navečeřela jsem se a šla spát.

Celý večer jsem myslela na to, jak jsem si užívala Velikonoce.



Lešková 3.C
Monika

navštívoval. Zahvonil kvonec
a pohádky je konec.

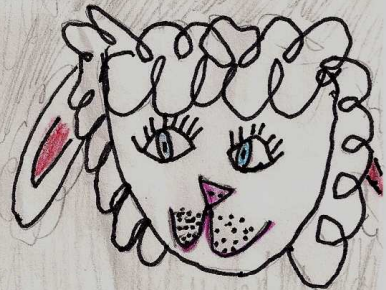
Eva Medvidová 3.c





košíček







Vlka





Jak štiňásko Ľapka našlo ka-
maráda  

 Jedného krásneho dne se šti-
ňásko Ľapka vydalo sbírat
lesní plody. Sbíralo a sbíralo
a najednou uvidělo ovčku a
povídá: „Ovčko, jak se jme-
nuješ?“ Ovčka se jmenovala
 Vlnka. Ľapka řekl, že by moh-
li být kamarádi. Vlnka sou-
hlasila. A tak sbírali spolu.
 Vlnka dávala do košíčku
maliny a Ľapka zase červené
jahůdky. Tehle a povídali si
a najednou byl košíček plný.
 A protože Vlnka byla opuo-
dová kamarádka, pomohla
Ľapkovi s košíčkem až domů.
Maminka upekla koláče a
jeden dala i Vlnce na cestu.
Ta pěkně poděkovala a domluvi-
la se s Ľapkou, že se budou



22. ledna

les Azor

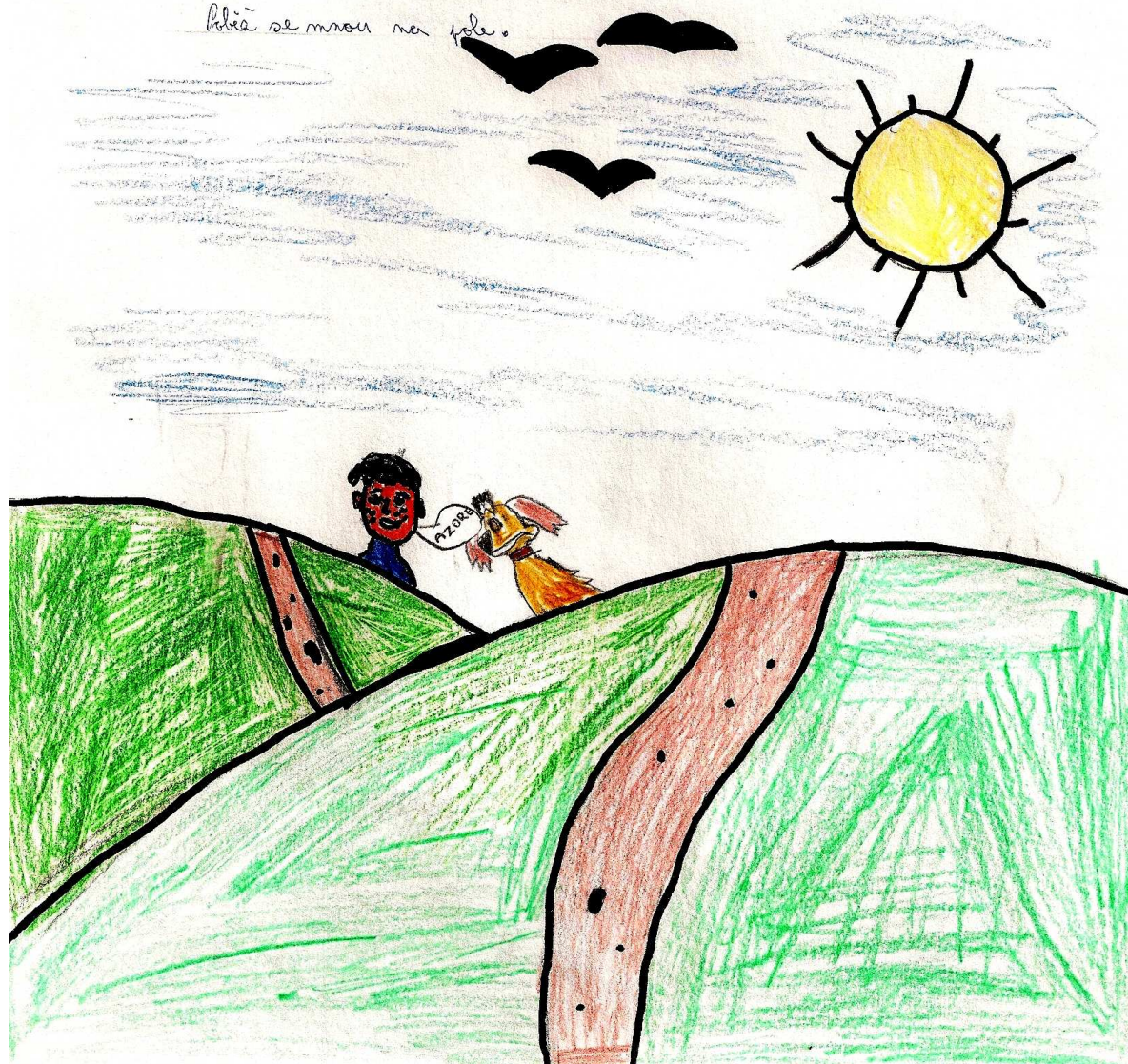
Jana Kouřilová

Šel jsem se jsem na procházku,

viděl jsem ho na procházku,

Ležel... jsem Azor.

Pokřičel se mnou na pole.



Životopisy našich zvířátek

Bobr

Jmenuji se Obr Zbobřilý a jsem bobr. Narodil jsem se 30. června 1965 v Borově. Nyní bydlím na vesnici kousek od Borova u řeky Bůry.

Můj otec se jmenuje Zlobr Zbobřilý a provozuje podvodní taxi službu. Nyní je mu 73 let. Moje matka se jmenuje Garóza Zbobřilová a je to známá „bordelbaba“, pracuje v jednom bobrbaru, je jí 44 let. Mám asi deset nevlastních sourozenců. Ani nevím, jak se všichni jmenují. Vím jen to, že každý má jiného tatínka.

Umím sedm řečí a to kočičí, slepičí, psí, sloní, kozí, ovčí a krokodýlí. Už deset let hraju na šišky a nám svou kapelu, se kterou měsíčně vyděláváme půl milionu šišek.

Můj zdravotní stav je výborný, pan doktor říká, že na můj věk jsem až moc plný života.

V budoucnu bych chtěl být známý po celém světě, vydělávat miliardy šišek a prodat co nejvíc CD.

V Borově 25. března 2009

Obr Zbobřilý

Veverka

Jsem veverka Hryzalka a narodila jsem se 9. ledna 1996. Nyní bydlím se svým přítelem veverákem Oříškem na stráni, strom č. 55.

Moje matka Laura a otec Felix pracují v rodinné firmě na vybírání blech z kožichů, což je velice užitečné, jelikož jak je známo, máme blech jako nikdo (já mám drbání vždy zadarmo).

Já jsem se ale od této rodinné tradice odtrhla a začala jsem studovat na právníka. Teď pracuju na kopečku pod břízou v malém stánku s oříšky a mandlemi.

Zajímám se o bydlení, ráda čtu sci-fi a píšu si s jednou létající veverkou z Afriky.

Až na ty blechy, což se nedá považovat za nemoc, je můj zdravotní stav velice dobrý.

V budoucnu, doufám, opustím kopeček pod břízkou a stanu se slavnou právníčkou.

Na Stráni 25. března 2009

Veverka Hryzalka

V literárních hodinách jsme četli horory amerického spisovatele E.A.Poea a zkusili jsme si to také. Posuďte sami, jak se nám to podařilo.

Dům ve kterém bych se bála

Po rozkopané úzké cestičce skoro zarostlé lesem jsem došla k obrovitému tmavému domu. Kolem něj je velká neudržovaná zahrada, zarostlá, s rozkopanými záhony a vyvrácenými stromy. Kolem zahrady je hustý, přerostlý živý plot. Dům působí neobydleně a skoro mě odradil, ale má zvědavost prozkoumat ten dům strach přemohla. Polorozpadlou brankou jsem vešla dovnitř, do zahrady. Byl tam nepříjemný zatuchlý pach. Po široké cestě jsem došla ke dveřím. K mému údivu byly pootevřené. S nepříjemným skřípáním jsem je trochu postrčila a vklouzla dovnitř. Ocitla jsem se ve veliké vstupní hale. Byla tam děsivá tma a slyšela jsem šramocení jakýchsi malých tvorů, zřejmě jediných obyvatel tohoto domu. Hala byla bohatě vybavena starodávným nábytkem, různými komodami, botníky, skříněmi ale i sochami. Bylo tam plno dveří, ale já se rozhodla jít po schodech nahoru do druhého patra. Každým krokem schody děsivě zavržaly. Z každé strany bylo zdobené a zaprášené zábradlí. Slyšela sem hlasité šramocení ve zdech, přeběhl mi mráz po zádech. Nahoře byla delší chodba s další spoustou dveří. Sebrala jsem odvalu a do jedněch vešla. Byla to jídelna. Uprostřed ní byl podlouhlý stůl s pozlacenými židlemi. Za stolem také skleněná vitrína s výherními poháry a skleněnými skleničky. Ta místnost na mě působila mile, představila jsem si, jak tu dřív sedávala mnohočlenná rodina k obědu nebo večeři. Vyšla jsem na chodbu a zašla do dalších dveří, tentokrát do ložnice. Naproti dveřím byla velká, pečlivě ustlaná postel. Také dřevěná vyřezávaná skříň a psací stůl. Na stole leželo brko a nějaké spisy. Vyděsily mě fotografie všude na zdech. Černobílé fotografie bývalých obyvatelů domu. Zdálo se, jako by tam před chvílí někdo byl, ale přitom po stopách člověka nikde ani památka. Řekla jsem si, že to co jsem viděla, mi stačilo a šla jsem pryč. Teprve před domem na mě všechn můj potlačovaný strach dopadl a já utíkala pryč co mi nohy stačily.

Dáša Hraničková 8.A

Strašidelný dům

Dům, kde bych se bál ? Dům, ve kterém bych nechtěl být ani chvíli ? To nejsou zas až tak těžké otázky.

Dům, či domek by musel být daleko od civilizace, aby působil ještě strašidelněji. Nejlépe kdyby byl v nějakém hlubokém lese, do něhož by nevedla žádná silnice, ba ani pěšina mnohými lidmi ušlapána, ale sotva zratelná pěšinka, kterou by překrývala vysoká tráva.

V lese by nebyla žádná zvěř, ani houby by zde nerostly. Jen všudypřítomné zlověstné ticho.

Po několikaminutové chůzi by se nám na obzoru objevil dům. Zprvu útulný, ale pak podivný. Nebyl by udržovaný, ale přece ne zchátralý. Střecha by sice vypadala, že každou chvíli spadne, ale jistě by byla pevná.

Plot, tedy pokud bychom tomu mohli říkat plot, by byl rozbořený. Že tu byl někdy plot, by už říkaly jen některé zbylé kůly zabodané v zemi.

Zahrádka by vypadala, že ji někdo udržuje, ale kdo ? Vždyť tu nikdo nebyl.

Po vstupu do zahrady a po chůzi po cestě, která v ní vedla a mimochodem by byla větší než ta, která vedla lesem, bychom se dostali ke dveřím, které by sice byly staré a zaprášené, ale nebyly by zamčené. Po stisknutí kliky by se ozval nesnesitelný skřípot, zřejmě způsobený starými panty, které byly navíc zrezivělé.

Po vstupu do domu by mi padl do oka krb, ve kterém by plápolal oheň, ač by tu zdánlivě nikdo nebyl. Jinak by v domě byla všude tma. Při chůzi ke krbu by mně zaujalo prohnuté křeslo, jako by v něm někdo seděl. Uklidnil bych se patrně tím, že bych si dodal odvahy a pomyslel si, že to bude stářím křesla a vlastně až teď jsem si všiml, že na křesle je spousta prachu.

Při ohledání místnosti bych zjistil, že není zas až tak stará, jak se zdálo, jen není moc udržována.

Poté bych se vydal po schodech nahoru, protože zbylé místnosti dole by byly zamčené. Schody by byly kousek od krbu. Schody by příšerně skřípaly.

Jakmile bych se dostal do prvního patra a prohledal všechny místnosti, bych zjistil, že všechny místnosti jsou zamčené, a proto bych se vrátil zpět do přízemí.

Po úporné cestě po schodech a dalším nesnesitelným skřípáním schodů by mě zaujal stůl kousek od krbu, na kterém by bylo jídlo, ač bych přísahal, že než jsem šel nahoru po schodech nic tam nebylo.

Posilním se jídlem a jdu se kouknout, co je zde ještě.

Při prohledávání domu jsem narazil na schody, které vedly někam dolů, patrně do sklepa. Při schodech na zdi jsou obrazy a já mám pocit, že postavy na nich mě neustále sledují.

Konečně jsem dole a můžu se uklidnit, žádné obrazy už tu totiž nejsou.

Najednou ale nacházím náhrobní desku, chci se podívat, co na ní je.

Po přečtení desky nemůžu uvěřit Na desce je mé jméno a datum, jak mého narození, tak i mé smrti. A ten datum mé smrti se shoduje s dnešním. Chci utéct, ale schody tu nejsou a ani žádná jiná chodba a mám pocit jako by se ty kamenné a vlhké zdi neustále ke mně přibližovaly

V tomto okamžiku jsem se vzbudil celý zpocený a zmatený. Už je noc. Patrně jsem usnul, když jsem přemýšlel o domu, ve kterém bych se bál.



Dům, ve kterém bych se bál



Jdu kamenitou cestou a přede mnou stojí vysoký, starý dům zahalený temnou nocí. Na dveřích není zvonek, jen staré těžké klepadlo. Zaklepu na něj a dveře se samy po několika vteřinách otevřou. Dovnitř se mi nechce, ale začíná pršet a je mi zima, a tak vejdu. Stojím v tmavé místnosti, po mé levé ruce je zeď zdobená zšedlými tapetami bledými stejně jako obrazy, které na nich visí. Po mé pravé ruce je místnost podobná obývacímu pokoji, zašlá křesla rozestavěná kolem malého stolku. Je tu také obrovský krb se stále žhavým uhlím. Někdo tady bydlí, pomyslel jsem si. Naproti mně je ztrouchnivělé schodiště potažené pavučinami, jdu po schodech, nahoře je chodba osvětlená svícný a něco se mihne na jejím konci. Zavolám, ale nikdo neodpovídá, vydám se za stínem a začínám slyšet divné hlasy, které jsou čím dál hlasitější. Otočím se, ale nevidím nic než temnotu. Náhle postřehnu obraz, na kterém je zřejmě bývalý majitel domu. Jak to, že jsem si ho předtím nevšiml? Hlasy utichly. Jdu dál, náhle spatřím dveře, určitě tam předtím nebyly, otevřu je a vejdu. Bum! Dveře se s hlasitým prásknutím zavřely, ocitám se v místnosti s oknem a postelí. Náhle se okno větrem rozrazí a ozývá se vřískot. Zacpu si uši a utíkám chodbou zpět. Obraz chodby opět zmizel, běžím ze schodů, které pod mýma nohami skřípou. Hledám hlavní vchod. Zmizel. Pobíhám po pokoji a hledám jiný východ. V krbu zahořel oheň. Ze všech stran se ozývají hlasy. Zahlédnu několik stínů blížících se ke mně. Pohltní mě nevýslovná hrůza, strachy se nemůžu ani pohnout... a v tom se probudím. Jsem šťastný, že to byl jen sen.

Autor si nepřeje být jmenován



Spolupracující Evropská unie

Jakmile se ve světě něco stane, EU se rázem spojí a zapomene na svoje šarvátky. Jako v těchto dnech, kdy se do zemí Evropy nedostává zemního plynu.

Celá unie stojí před problémem – kde sehnat plyn. Země, které mají vlastní zásoby plynu se o ně dělí s ostatními státy, které zásoby nemají. Jako například Norsko, které plyn těží, posílá ho každému, kdo o něj stojí. Německo následuje stopy Norska a ani my, Česká republika, jsme nezůstali pozadu. Posíláme plyn sousedům do Slovenské republiky a i do Srbska.

Myslím, že je to správné být solidární k svým nejen evropským sousedům a to nejen proto, aby nám to časem vrátili, ale proto, že pomáhat je lidské.

Vojtěch Löffelman IX.C

Přátelství

Člověk za svůj život potká spoustu lidí a naváže s některými z nich četná přátelství. Mít přátele je důležité pro každého z nás. Každý totiž nějaké ty kamarády má. Nemusí jich mít mnoho, stačí pár. Většinou si je vybíráme z těch, s nimiž je nám dobře. Jsou to lidé, se kterými trávíme svůj volný čas, máme s nimi společné záliby nebo si s nimi jen tak popovídáme. Každé prožité přátelství nám obohatí život. Hlavně o zkušenosti. Je přitom naprosto jedno, zda se jedná o pozitivní či negativní prožitek. Zkusili jste si někdy představit, jaký by byl život bez přátel? Já ano, myslím si, že chudý, nudný a velice smutný. Uvažuji nad tím, že přátele nemáme jen na to, aby nám s nimi bylo dobře, ale i na to, abychom se mohli s někým podělit o vše hezké, co nás těší, i o smutné, jež nás trápí, nebo si jen tak vyměňovat svoje myšlenky. Pokud se navíc můžeme na své kamarády spolehnout, věřit jim a oni naši důvěru nezradí a oplácejí nám stejným, máme vyhráno. Vždyť najít v dnešním světě skutečné přátele, je jako najít poklad....

Jana Vadlejchová 9.C

V Sušici dne 2. 2. 2222

Milá Petro,

jak se máš? Už dlouho jsme se neviděly. Chtěla jsem Tě seznámit s tím, co je u mne nového a jak se mi vlastně daří a zároveň Tě pozvat na návštěvu.

Je tu velmi rušno. Všude okolo jsou počítače i dopisy se posílají v elektronických krabičkách. Tu Ti ovšem poslat nemohu, jsou na to přísné zákony. Kdybys věděla, jakou práci mi dalo sehnat tento papír! Pomohl mi ho sehnat můj virtuální učitel, kterého máme v pokoji a se kterým se pravidelně učím, do školy se totiž nechodí.

Bydlím ještě se svými rodiči ve staré panelákové čtvrti. Jsou to vlastně poslední panelové domy, které tu zůstaly, jinak ostatní bydlí ve velkých domech, které vypadají jako promítací televize. V každé čtvrti je alespoň jeden velký park o rozloze 60 ha. Tam se ovšem nesmí bez vstupenky. Zvířata se smí chovat, jen když seženeš povolení.

Naše auto vypadá jako velká bublina a létá vzduchem. Řídí ji počítač a nikdy se nemůže stát žádná bublinohavárka. Samozřejmě létáme z jedné planety na druhou. Naši vesmírnou loď řídí také počítač. Nelétáme jen na Merkur, Venuši, Mars, Jupiter, Saturn, ale i na jiné planety jako Středozem, Antrobiom a Žahavka. Žijí zde bytosti, které jsou podobné obrům. Představ si, že jsem našla i planetu, kde žijí samí koně. Ale vůbec se nebojí člověka. Dokonce se nechají osedlat.

Přála bych si, abys přijela na prázdniny, je to tu totiž super! Těším se na Tebe.

Ahoj Tvá kamarádka Sára

Mariánský příkop dne 22. 2. 2222

Milá Sáro,

Ráda bych Tě pozvala ke mně na návštěvu.

Je tu velmi krásně. Skoro každý druhý tady bydlí v podmořském světě. Stejně tak i já. Bydlím v Tichém oceánu v osvětleném Mariánském příkopu. Chobotnice a žraloci se tady drží za ruku a kolem mého domu proplouvají každou hodinu. Můj pozemek je 25 000 mořských hektarů velký. Na hladinu se dostanu vymrštěním ocasu delfínů. Život na Zemi už skoro není, tedy kromě pštrosů a ostatních papoušku a ptáčků, kteří zapomněli létat.

Zde v moři je doprava velmi rušná. Jezdí se tady na rejnociích nebo na delfínech. Někteří odvážlivci se prohánějí na svých ochočených žralociích lidožravých.

Já mám chovný statek delfínů skákavých. Přemýšlím i o tučňácích. Když jdu nakoupit zásoby pro delfíny, musím se plazit po mrakodrapech nahoru a zase dolů, abych vůbec něco nakoupila. Jedna malá taška potravin stojí 5 000 zemských korun.

Budu velmi ráda, když přijedeš na prázdniny. A snad si i zajezdíme na delfínech a tučňácích královských.

S pozdravem Tvá kamarádka Petra.

Kam s ní

Budu Vám vyprávět svůj příběh, příběh malé 10 wattové zářivky, zářivky, na kterou zapomněli, a když ji konečně našli, skoro nikdo nevěděl kam s ní.

Už ani nevím, jak dlouho jsem ležela ve stinném rohu obývacího pokoje ve společnosti nabubřelého vlašského ořechu a maličké smutné jehly, mající tak malé oko, že nikdo nedokázal provléci jím ani kousíček nitě.

Stalo se však něco, co nikdo z nás nečekal. V tmavém rohu obývacího pokoje zazářil svit světla, kterého jsem kdysi dávno byla také schopna. Když mi však došla neonová náplň, nebyla sem s to vydávat takové světlo. Světlo přicházelo z baterky, kterou držela dívka známé tváře – Lenka, dcera člověka, který si mě odnesl z prodejny s názvem Elektro a odloučil mě tak od mých kamarádek zářivek.

Lenka si mě všimla a zvedla mě. Myslela jsem, že mě poznala, vždyť to ona mě dostala do temného rohu místnosti. Tok mých myšlenek však nebyl nebyl zcela správný. Držíc baterku namířenou stále na mě, zdvihla mě a odnášela pryč.

Položila mě na stůl, aby si mohla obléci bundu. Znovu mě uchopila a nesla z domu ven. Zastavili jsme se před podivnými plechovými bednami, očividně nevalné pověsti, jelikož nebyl nikdo opodál. Chvilí stála a četla si nápis na bednách: Nevhazujte nebezpečný odpad! Povzdychla si a vracela se se mnou domů. Mumlajíc si něco pro sebe, svlékla si bundu a vrátila mě zpět k ořechu a jehle.

Asi za půl hodiny se znovu objevil kužel světla. Jelikož jsem byla rozespalá, myslela jsme, že se mě snaží unést mimozemšťané. Chvilí trvalo, než jsem se vzpamatovala a poznala dalšího člena rodiny – Kvida, Lenčina bratra. Měřil si nás očima, jako by rozvažoval, zda-li tam máme co dělat. Zjevně usoudil, že ano, protože on i světlo zmizeli.

Po dalších dvou dnech se do třetice objevil kužel světla a já poznala onoho muže, který si mě kdysi odnesl z obchodu. Zvedl mě a stejně jako jeho dcera se oblékl a nesl mě ven z domu. Nezamířili jsme však k plechovým bednám, ale šli jsme dál do centra města k obchodu, kde jsme se poznali poprvé.

Snažil se vrátit mě tomu obtloustlému prodáváči, který vypadal jako ten pán z televize, jenž neustále popíjel tekutinu známou jako Becherovka a prý si hraje se stromy někde v oblasti zvané Vysočina. Prodavač mě však nechtěl zpět. Tatínek, jak mu říkávali Lenka s Kvidem, mu vykládal něco o jakémsi likvidačním poplatku. Prodavač ho odbyl slovy, že o tom nikdy neslyšel, a vyhazuje ho ze dveří mu přál hezký den.

Myslela jsem, že si mě vezme zpátky domů jako Lenka, ale tatínek šel opačným směrem.

Došel k velikým vratům, nad kterými byl nápis: Sběrný dvůr. Po rozhovoru s pánem oděným v modrém plášti, mě tomuto pánovi předal. Ne však jen tak, dostal za to pár kulatých věcí, které všichni nazývají peníze a o které je velikánský zájem. Tatínek odcházel a já mu přála jen to nejhorší, když mě tam nechává samotnou.

Modropláštník mě nesl do místnosti s různými věcmi a dal mě do papírové krabice, ve které byly ,věřte nebo ne, zářivky jako já. Rychle jsem se s nimi skamarádila a začala jim vyprávět, co jsem viděla v televizi, na kterou byl pěkný výhled, obzvláště ze stropu, kde jsem strávila mnoho tisíc voltů.

Na tatínka jsem se už nezlobila, vždyť jen díky němu jsem měla znovu skvělé kamarádky.

Doufám, že si z toho vezmete ponaučení a budete dávat věci tam, kam patří, možná tím uděláte radost nejen sobě.

Vojtěch Löffelmann, 14 let

Kam s ním?

Stát jako hrnek na stole

Již nějaký ten pátek jest dobře známo, že nic netrvá věčně. Vše pozemské má určitý zrod a nezbytně i skon. Není tomu jinak ani u všedních věcí. Například tužka – krásná, nová, s mazací gumou na konci. Ale po čase se z ní stane ohlodaná tužka – pidiťužka. A protože svému majiteli dosloužila, spíše dopsala, takováto nebohá tužka pak končí v odpadkovém koši. Pryč ale od tužek! Také starý zubní kartáček, rozbité boty, sešit do školy, staré struny ke kytarě a další a další zbytečnosti pošleme napospas popelářskému vozu, ač si to někdy nezaslouží.

Nedávno jsem čirou náhodou umývala nádobí a z rukou mi vypadl na zem můj oblíbený hrnek. „Co se dá dělat,“ řekla jsem si. Už už jsem se shýbala k zemi, abych posbírala střepy....Vida! Hrnek ležel na podlaze neporušený. Při bližším ohledání těla hrnku mi ale sjel zrak na nebezpečnou trhlinu, která vypadala jako časovaná bomba. Bylo hned jasné, že kariéra mého hrnku je u konce. Styk takto handicapovaného hrnku s horkou vodou by byl přímo katastrofální. Co teď? Uložit ho do útrob odpadkového koše k věčnému spánku mi přišlo morbidní, čaj z něho už nikdy nevypiju. Zbývá poslední možnost – postavit ho na psací stůl jako držák na tužky. Věděla jsem, že tu bude jako páté kolo u vozu, protože tužky a pera, která držel ve svém objetí, nikdy nepoužívám. Na stole stál hrnek týden, dva týdny, měsíc, dokonce i dva měsíce. Snášel se na něj prach jako sníh na nehybnou sochu. Napadlo mě ale něco, co jsem měla udělat už dávno, hned po jeho pádu.

Vzala jsem ho, opatrně umyla a postavila do police mezi ostatní hrnky, tam, kde stál celý svůj předlouhý život, tam, kde byl hrnkem a ne nějakým držákem na tužky. Celý se rozzářil.

Byla jsem ráda, že se na něj nepráší a že jsem odčinila to, co jsem mu před měsíci udělala. Nikdy totiž nevím, kdy budu já tím rozbitým hrnkem.

Kristýna Forejtová. IX. A

Mezi cvoky

Otevřela jsem oči. Pás slunečních paprsků dopadajících malým okýnkem na konci pokoje mě zašimral v obličejí. Pak jsem si vzpomněla, kde a kdo jsem... Přála bych si už se nikdy neproбудit, nevrátit se do tohoto světa.

Pokoj se začal probouzet. Na druhé straně už vstávala Lenka. Okamžitě odběhla na záchod. Všichni jsme věděli, co tam dělá. Měla problém, my všichni jsme nějaký měli. Odborně se tomu říká „psychologická porucha,“ ale pro všechny ostatní jsme blázní.

Na ranním shromáždění všichni mluvili o nové holce. Sem na psychiatrickou léčebnu pro mladistvé přivázeli čas od času nové lidi. Někteří tu tráví týden, jiní měsíc...já tu jsem už čtvrtým měsícem, takže jsem věděla, co bude následovat. Pan ředitel Horáček předstoupil jako vždy na svůj stupínek a řádně nás přivítal.

„Dobré ráno vám všem, doufám že jste se dobře vyspali“...a tak dále „nakonec tu mám pro vás novinu. Odedneška máme novou kamarádku, jmenuje se Bára. Bohužel se teď nemůže dostavit, ale poznáte ji na terapiích.“ Po několika dalších minutách odešel.

Vyučování probíhalo klidně, ale já byla moc zvědavá, co za podivína ta Bára je. O polední pauze jsem si chtěla jako vždy sednout na zahradě do trávy mezi květiny, všimla jsem si ale, že už tam někdo sedí. Dívka, která měla zavřené oči, si nechávala teplým jarním sluníčkem zahřívát tvář. Vypadala...normálně. A sčesané kaštanové vlasy s lehkými puntíkovými šaty jí dokonce i slušely. Zamířila jsem k ní. Když jsem se přibližovala, všimla jsem si obvazů, omotaných kolem jejích tenkých ruček a snědých nohou. Pak se na mě podívala a usmála se.

„Ahoj“ její hlas byl tolik klidný a sympatický, že se mi zdálo podivné, že by měla patřit do blázince. Za chvíli jsme se seznámily. Zdálo se, že je opravdu v pohodě, tak jaký měla problém?

„Vidíš ty obrazy?“ ukázala na své nohy a ruce. Kývla jsem, jako že vidím.

„Skrývají to, co nemá být viděno.“ Nechápala jsem. Pak ale Bára odvrátila pohled od svých obrazů a znovu se podívala na mě.

„Pokusy o sebevraždu?“ zeptala se. Vyděsilo mě to. Jak to ví? Byly to přece osobní údaje! Bára to hned omluvně vysvětlila.

„Mám to také za sebou, poznám sebevrahy.“ Pak se zase usmála. „Prozradím ti něco *lepšího*“

Večer na pokoji jsem našla ztupený pilník na nehty. Poté, co jsem zjistila, že se Bára řeže, toužila jsem to také vyzkoušet. Jestli je tak klidná a vyrovnaná díky sebepoškozování, udělám to taky. Přiložila jsem pilník k zápěstí...ale nešlo to. Když jsem si přeřezávala žíly dřív, za účelem sebevraždy, bylo to jiné, bylo to jako v transu. Takhle to nedokážu. Raději jsem šla spát.

Ráno jsem nemohla Báru nikde najít, ale když jsem procházela kolem ošetrovny, zaslechla jsem její jméno.

„...je to strašné, taková mladá holka...“

„...ubohé dítě, těch jizev měla už tolik, že jí ty nezhojené praskly, když si chtěla udělat nové...“

Někdo tiše vzlykl. „Musíme zavolat její rodiče, je to první úmrtí tady.“ To už se mi do očí draly slzy. Utekla jsem na chodbu a zamířila do jednoho z prázdných pokojů. Bylo tam. Obrovské zrcadlo. Zula jsem si botu a zuřivě jí mrštila po zrcadle. Střepy se rozletěly po pokoji a já sebrala jeden veliký. Tentokrát to musím udělat lépe, hlouběji. Vyhrnula jsem si rukáv a přiložila střepek k žíle. Najednou se mi před očima zjevila vidina Báry, ležící v kaluži krve. Mladá, krásná, mrtvá...odhodila jsem střepek pryč.

Teď to konečně chápu. Nejsme tady, protože jsme „vadní“, jsme tady, abychom byli opět normální. Je to smutné, ale Bářin tragický příběh mi dodal sílu znovu žít. Kvůli rodině, kvůli době, kvůli Báře... Bude to těžké ale já jsem připravená odrazit se ze dna.

Autorka textu si nepřeje zveřejnit své jméno

Vtipy

„Taťuldo, kde jsou vosy v zimě?“

„To nevím, Hurvíнку, ale bych rád, kdyby tam byly i v létě.“

„Hurvíнку, musíš občas do akvária přilít čistou vodu.“

„A proč taťuldo? Vždyť rybičky ještě nevypily tu starou.“

Hurvínek se vrátí z koupelny a dotčeně říká taťuldovi:

„Náhodou jsem nebyl vůbec špinavý. Stoupl jsem si na váhu a vážil jsem stejně jako předtím.“

Hurvínek drží kuřecí stehno pevně oběma rukama a pochutnává si. Pan Spejbl ho chce poučit:

„Hurvíнку, vezmi si vidličku do levé a nůž do pravé ruky, tak se přece správně stoluje.“

„A čím bych pak držel to kuře?“ divil se Hurvínek.

„Hurvíнку, ty bys mohl být ten nejhodnější chlapec na světě, kdybys chtěl.“

„Já vím taťulínku, když mně do toho vždy něco přijde.“

„Dnes jsem byl zase jediný, kdo se ve třídě hlásil.“

„To je hezké, Hurvíнку,“ potěšil se pan Spejbl, „a co se pan učitel ptal?“

„Kdo nemá domácí úkol“

„Hurvíнку, v levé kapse máš 20 korun a v pravé 60 korun. Co máš?“

„Cizí kalhoty, pane učiteli.“

„Paní učitelko, proč se mým zubům říká mléčné?“

„Protože piješ hodně mléka, Hurvíнку.“

„Takže můj taťulda má pивní zuby,“ zaraduje se Hurvínek.

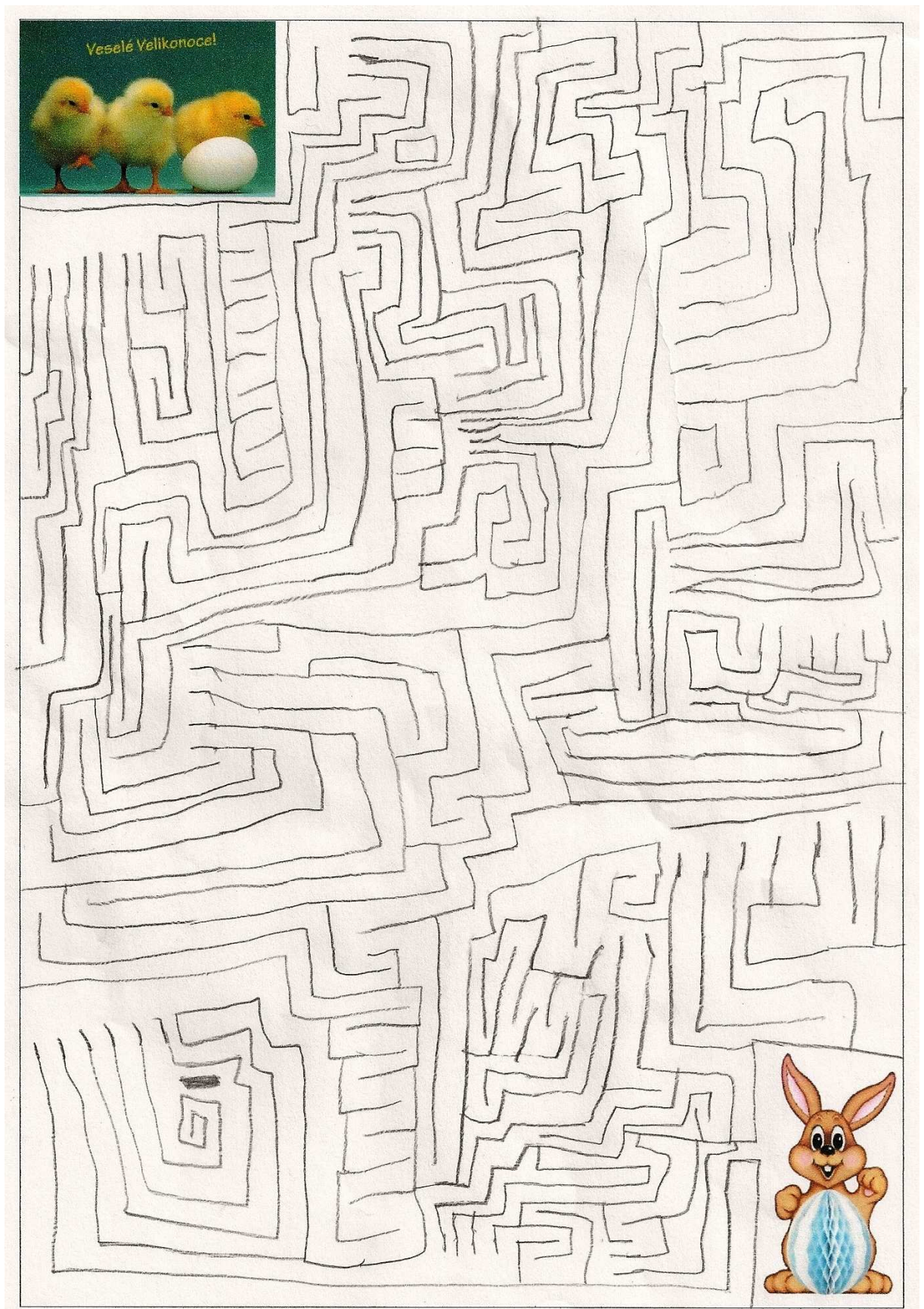
„Doufám, Hurvíнку, že už tě nikdy nevidím opisovat!“

„To já taky, pane učiteli.“

Pro časopis připravil Tomáš Kopřiva 5. A



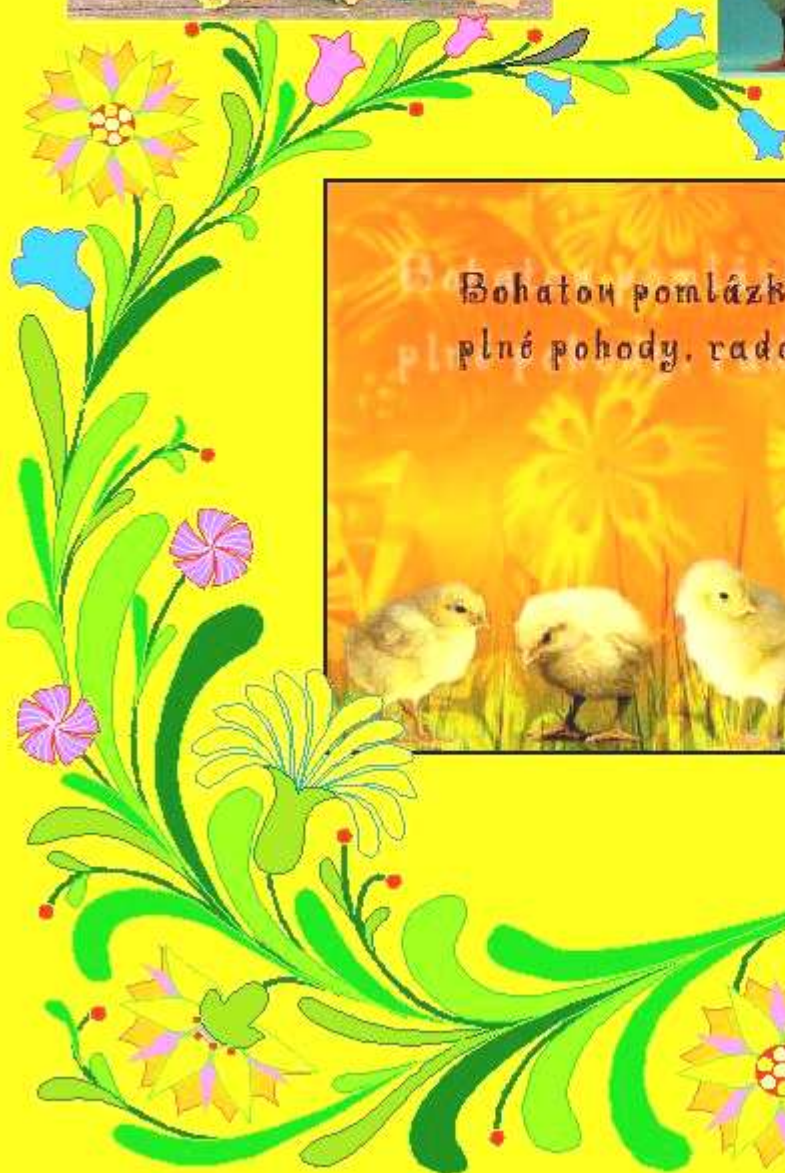
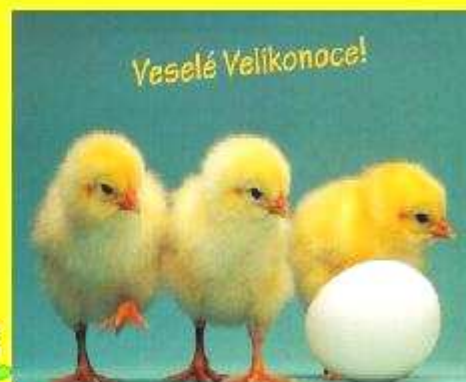
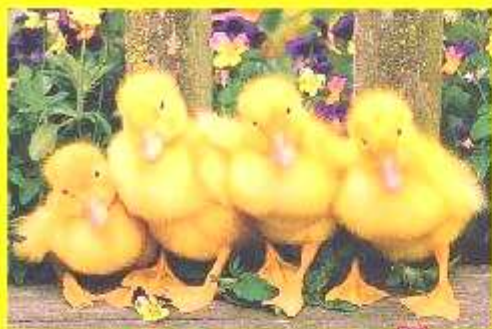
Najdi cestu od kuřátka k zajíci, autor T. Kopřiva 5.A.



Za konečnou grafickou úpravu tradiční poděkování paní učitelce Lence Kopřivové, za velikonoční obrázky do tohoto čísla děvčatům z 8.C.

Redakce

Veselé Velikonoce



Bohatou pomlázku a jarní dny
plné pohody, radosti, štěstí..

